

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **V. H. L.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 12. 2025, č. j. CPR-12227-8/ČJ-2025-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2025, č. j. KRPS-59709-23/ČJ-2025-010022 (dále „prvostupňové Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

rozhodnutí“), Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále „krajské ředitelství policie“) uložilo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění, neboť mělo za zjištěné, že žalobce pobýval na území České republiky (dále „ČR“) bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Zároveň v označeném rozhodnutí stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále též „EU a smluvní státy“), a to v délce jednoho roku.

2. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2025, č. j. CPR-12227-8/ČJ-2025-930310-V234 (dále „napadené rozhodnutí“), pak žalovaný zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

Obsah žaloby

4. Žalobce předně namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), neboť nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci. Konkrétně poukazuje na to, že se správním orgánům nepodařilo zjistit, zda žalobce mohl vědět o zrušení svého pobytového oprávnění v Maďarsku (původně platného až do dne 1. 5. 2026) za situace, kdy žalobce žádné rozhodnutí o zrušení pobytu nepřevzal. Prostá informace o neplatnosti maďarského povolení k pobytu bez toho, aby si správní orgán vyžádal správní spis o zrušení pobytu či podrobnější zprávu od maďarské strany o celkové pobytové historii žalobce, je podle žalobce nedostatečná pro závěr o nelegálním pobytu žalobce již od 3. 11. 2024.
5. Dále žalobce žalovanému vytýká, že se nedostatečně vypořádal s otázkou, zda uložené opatření nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života žalobce. Připomíná přitom judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“), podle níž posouzení přiměřenosti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění není správním uvážením, nýbrž výkladem a aplikací neurčitého právního pojmu, který plně podléhá přezkumu správních soudů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že žalovaný nezohlednil veškerá hlediska (uvedená např. v rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS) potřebná pro posouzení přiměřenosti dopadů vyhoštění na osobu žalobce, konkrétně fakt, že žalobce pobýval na území ČR pouze půl měsíce, a to v domnění, že je zde legálně, neboť disponoval maďarským povolením k pobytu, o kterém netušil, že bylo zrušeno, přičemž zde nepáchal žádnou trestnou činnost.
6. S ohledem na uvedené skutkové okolnosti věci žalobce dále namítá, že v jeho případě mohla být uložena pouhá povinnost opustit území. Uložení správní vyhoštění tak bylo nepřiměřeným opatřením.
7. Konečně žalobce rozporuje zákaz pobytu v délce jednoho roku, kdy délku tohoto zákazu považuje za nepřiměřenou a odporující správní praxi v obdobných věcech.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Stran žalobních námitek odkázal na odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

napadeného
a prvostupňového rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Průběh jednání před soudem

11. Jednání konané dne 4. 3. 2026 proběhlo bez přítomnosti účastníků, jelikož oba se z jednání omluvili, přičemž o odročení jednání nepožádali.
12. Dokazování soud neprováděl, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení žaloby vyplývají z obsahu správního spisu (viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Důkazní návrhy účastníci nevznášeli.

Posouzení žaloby

13. První žalobcovu námitku, že nebyl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, soud nepovažuje za důvodnou. Je naopak toho názoru, že správní orgány si zajistily dostatečné podklady pro svá zjištění, a to jak ve vztahu k naplnění podmínek pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázkám odůvodňujícím délku uloženého zákazu vstupu.
14. Ze správního spisu vyplývá, že pobytové oprávnění žalobce v Maďarsku bylo zneplatněno ke dni 2. 11. 2024, a to na základě skončení jeho pracovního poměru v Maďarsku. Od 3. 11. 2024 tak žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním (viz str. 5 napadeného rozhodnutí).
15. Tyto skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení nijak a ničím nezpochybnil, byly plně dostatečné pro výsledný závěr, že žalobce pobývá na území ČR, resp. EU a smluvních států neoprávněně. Žalobce přitom ani v soudním řízení nepředložil jakýkoliv důkaz, ze kterého by bylo možné usuzovat, že zprostředkovaná sdělení od maďarských orgánů jsou nesprávná či nepravdivá. Správním orgánům nelze vytýkat, že si danou okolnost blíže neprověřovaly vyžádáním maďarského správního spisu či požadavkem na sdělení větších podrobností, jestliže žalobce v průběhu správního řízení uvedená zjištění nijak nezpochyboval. V soudním řízení je už na žalobci, aby případně prokázal opak nebo alespoň takové skutečnosti, na základě nichž by o pravdivosti uvedených sdělení cizích státních orgánů vznikly důvodné pochybnosti.
16. Žalobce při svém výsledku v rámci správního řízení a následně i v žalobě toliko tvrdil, že si zrušení pobytového oprávnění není vědom. Jak ovšem uzavřel již NSS např. v rozsudku ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 Azs 115/2016-37, s odkazem na dřívější ustálenou judikaturu, pro správní vyhoštění je „dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, jakkoliv lidsky Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

pochopitelné, ať již zaviněné subjektivně či nastalé nezávisle na vůli cizince, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu nepodstatné a jejich nezohlednění nelze ani považovat za přepjatý formalismus při aplikaci práva". Správním orgánům tudíž nelze vytýkat, že zavinění žalobce nijak nezjišťovaly. Eventuální nespolupráci při přebírání pošty či neoznamování aktuální kontaktní adresy maďarským orgánům by pak nepochybně bylo namístě klást za vinu žalobci, nehledě na to, že to ani není pro rozhodnutí o vyhoštění podstatné. Současně soud doplňuje, že jelikož maďarské vízum žalobce bylo vázáno na jeho zaměstnání, žalobce musel počítat s tím, že po skončení jeho zaměstnání může dojít i k zániku jeho pobytového oprávnění.

17. Žalobce dále namítal, že vyhoštění považuje za nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života a že v dané situaci se nabízelo pouze uložení povinnosti vycestovat. Ani této námitce soud nemohl přisvědčit.
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Z dikce citovaného ustanovení lze dovodit okruh skutečností, které má správní orgán v řízení o správním řízení zjišťovat. Zároveň je třeba zdůraznit, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je to právě cizinec, který je nejlépe obeznáměn s otázkami souvisejícími s jeho osobní (intimní) sférou. V tomto případě tedy leží břemeno tvrzení týkající se povahy a intenzity jeho soukromých a rodinných vazeb k ČR, resp. EU na cizinci.
20. Soud shledal, že správní orgány podrobnými dotazy kladenými při výslechu žalobci zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení (ne)přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do jeho soukromého a rodinného života. Z takových zjištění pak nevyplývalo, že by tu nějaký relevantní zásah hrozil. Tomu odpovídají i žalobcem uvedené okolnosti, z nichž vyplývá, že veškeré rodinné příslušníky má v zemi původu a že v ČR, resp. na území EU nemá jakékoliv podstatné vazby. Není-li žalobce oprávněn na území ČR vykonávat výdělečnou činnost, nemůže být relevantní ani jeho zmínka o tom, že vyhoštěním přijde o možnost zde vydělat prostředky na splacení svých dluhů v zemi původu. V tomto směru nezbyvá než konstatovat, že žalobce si musí výdělek zajistit v zemi původu či jiné zemi, kde je oprávněn vykonávat výdělečnou činnost.
21. Klíčové okolnosti pro posouzení přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do soukromého či rodinného života žalobce dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců tedy správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí uvedly. Jejich závěr pak soud hodnotí jako zcela logický a odpovídající zjištěným skutečnostem. Není přitom povinností správních

orgánů se vyjadřovat jednotlivě ke každé dílčí okolnosti rodinného a soukromého života vyhošťovaného cizince zmiňované v rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS, jestliže z výpovědi cizince a jiných důkazních materiálů takové okolnosti nevyplývají. Povinnost zdůvodnění, nejsou-li ve správním řízení uplatněny odpovídající námitky, lze vztahovat jen ke zjištěným okolnostem, jež jsou pro účely posouzení přiměřenosti zásahu relevantní.

22. V třetím žalobním bodu žalobce namítal, že s ohledem na skutkové okolnosti případu žalobce nebylo na místě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž pouze rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobce tedy rozporoval naplnění zákonných podmínek pro udělení správního vyhoštění.
23. V daném případě bylo žalobci uděleno správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území EU a smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území EU a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
24. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života
25. Jak již soud konstatoval výše, dle zjištěného skutkového stavu není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, tj. že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, aniž by k tomu byl oprávněn. Uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány.
26. Dle konstantní judikatury správních soudů pak aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014-33, a ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, nebo usnesení NSS ze dne 5. 12. 2023, č. j. 7 Azs 226/2023-25). Jakkoli tedy lze souhlasit s žalobcem v tom, že v konkrétním případě se může jednat o postup přísný, zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu jiný postup neumožňuje, nejsou-li dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. V daném případě však nebyla zjištěna žádná překážka, která by měla vycestování žalobce do Vietnamu bránit, kdy v tomto ohledu bylo řádně postupováno podle závěrů závazného stanoviska (k tomu srov. § 120a zákona o pobytu cizinců). Jeho závěry pak plně korespondují s výpovědí žalobce, který v rámci výsledku fakticky popsal, že Vietnam je pro něj bezpečnou zemí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

27. Zároveň, jak soud již podrobně popsal výše, v daném případě nebyly zjištěny žádné vazby žalobce k ČR ani jiné skutečnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Nebyl tedy důvod pro postup dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle § 50a téhož zákona. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Pro překvalifikování řízení na řízení o uložení povinnosti opustit území zde nebyl důvod.
28. Za daných okolností je tedy nedůvodná i námitka žalobce, že správní vyhoštění je s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem věci nepřiměřeným opatřením.
29. Pokud jde konečně o otázku délku zákazu vstupu na území EU a smluvních států, tak ani zde soud argumentaci žalobce nepřisvědčil. Předně uvádí, že v posuzovaném případě byla tato doba stanovena v délce jednoho roku. Takto stanovená doba je přitom výsledkem správního uvážení, které podléhá soudnímu přezkumu jen omezeně. Soud v takovém případě zkoumá pouze to, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. usnesení NSS ze dne 18. 12. 2025, č. j. 22 Azs 237/2025-38, odst. 17).
30. V nyní posuzované věci správní orgány respektovaly zákonné rozpětí stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (až na 5 let). Stanovení doby vyhoštění v délce jednoho roku soud neshledal vzhledem ke zjištěným okolnostem případu nepřiměřené. Ze zjištěných skutečností plyne, že žalobce nikdy nebyl registrován u cizinecké policie, čímž porušil zákonnou oznamovací povinnost dle § 93 zákona o pobytu cizinců. Zdravotní pojištění sjednané taktéž nemá. Pokud by nebyla provedena pobytová kontrola, žalobce by pravděpodobně i nadále pokračoval ve svém neoprávněném pobytu na území, neboť jak sám uvedl, chtěl by zde zůstat co nejdéle, aby si vydělal peníze. Lze proto přisvědčit žalovanému, že uvedené skutečnosti při absenci jakýchkoliv integračních vazeb žalobce v ČR, resp. EU představují dostatečné důvody pro závěr, že uložení správního vyhoštění v délce 1 roku nelze považovat za nepřiměřený zásah ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Naopak se jedná o opatření, které je proporční závažnosti protiprávního jednání. Skutečná délka nelegálního pobytu a trestní zachovalost žalobce mohly přispět k tomu, proč byla délka zákazu vstupu zvolena spíše nižší v rámci zákonného rozpětí.
31. Soud tedy uzavírá, že správní orgány své správní uvážení, jímž v této otázce disponují, nijak nezneužily a ani nevybočily ze zákonných mezí. Tvrdil-li žalobce, že v obdobných případech je délka správního vyhoštění ukládána v jiné (nižší) výměře, neoznačil žádná správní rozhodnutí, jimiž by podpořil toto své obecné a nekonkrétní tvrzení, jež tak zůstalo neprokázáno.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

(§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. března 2026

Miroslav Makajev v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.